

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD., v právnej veci žalobcu: **E. S. a S., a.s., K.**, zastúpený Advokátskou kanceláriou M., s.r.o., M., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/223/11962-73833/2007/990057-r zo dňa 27.09.2007, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/128/2007-73 zo dňa 17.09.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/128/2007-73 zo dňa 17. septembra 2008 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/11962-73833/2007/990057-r zo dňa 27. septembra 2007 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ OSP v spojení s § 250j ods. 3 OSP a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 132,78 € na účet právneho zástupcu žalobcu Advokátska kancelária M., s.r.o., M., do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom č.k. 7S/128/2007-73 zo dňa 17.09.2008 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/11962-73833/2007/990057-r zo dňa 27.09.2007, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmene v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) potvrdil

dodatočný platobný výmer vydaný Daňovým úradom Košice I č. j. 695/230/30886/07/Kam zo dňa 12.04.2007, ktorým bol podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrušený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) za zdaňovacie obdobie júl 2003 v celkovej sume 850 070,-- Sk žalobcovi.

Krajský súd rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovi podľa rozhodnutia správcu dane nevzniklo právo na odpočítanie dane podľa § 20 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 14 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len zákon o DPH), na základe faktúry č. 03002, zmluvy č. 1/2003 zo dňa 09.01.2003, faktúry č. 20030704, zmluvy č. 1/2003, keďže obidva dodávateľské subjekty objektívne nevykonávali svoju obchodnú činnosť, zmluvné záväzky si zaobstarali len subdodávateľským spôsobom, pričom riadne výkon prác nepreukázali. V prvom prípade J. N. z K. sa na adrese trvalého bydliska nezdržiava už 7 rokov, ani z deklarovaných plnení daň neodviedol. V druhom prípade u obchodnej spoločnosti S., s.r.o., K. bolo zistené, že spoločnosť je nefunkčná, subdodávky neboli potvrdené ako zrealizované. To, či došlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia, resp. či išlo len o fiktívne daňové doklady sa nepodarilo zistiť ani orgánmi činnými v trestnom konaní. Keďže sa Krajský súd v Košiciach stotožnil s právnym názorom žalovaného vyjadreným v napadnutom rozhodnutí v celom rozsahu, vrátane námietky o miestnej nepríslušnosti správcu dane, potvrdil rozhodnutie žalovaného ako vecne správne s poukazom na ust. § 250j ods. 1 OSP.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca namietajúc predovšetkým, že z § 31 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že ak má daňový subjekt pochybnosti, či jeho obchodný partner je zaregistrovaný ako platiteľ DPH, má možnosť požiadať príslušného správcu dane o overenie, či daňový subjekt, od ktorého prijal zdaniteľné plnenie je zaregistrovaný ako platiteľ DPH. Zákon teda neukladá povinnosť daňovému subjektu preveriť u príslušného správcu dane registráciu obchodného partnera. V tomto prípade dodávateľ žalobcu T. – N. J. predložil žalobcovi Osvedčenie o registrácii platiteľa DPH vydané Daňovým úradom Košice II. dňa 06.12.1995, z ktorého vyplýva, že dodávateľ je platiteľ zaregistrovaný pre DPH od 01.12.1995.

Odvolateľ uviedol, že na základe systematického výkladu účelu a zmyslu právnych noriem upravujúcich DPH a správu daní a poplatkov, možno vyvodiť, že neobstojí názor správcu dane v tvrdení o predpoklade, na ktorom zakladá svoje rozhodnutie v tom, že J. N., nebol v čase uskutočnenia napadnutého zdaniteľného plnenia platiteľom DPH. Právna norma upravujúca podmienky vzniku postavenia platiteľa na DPH rozlišuje prípady *povinnnej* registrácie vyjadrenej v ust. § 4 ods. 1, 2, 3 zákona o DPH a *dobrovoľnej* registrácie vyjadrenej v ust. § 4 ods. 4 citovaného zákona. Pokiaľ u dodávateľa žalobcu J. N. je dôvodné tvrdiť, že dňom 06.12.1995 došlo k vzniku jeho postavenia platiteľa DPH a aplikovať dobrovoľnú registráciu, pre ktorú sa nevyžadovalo splnenie predpísanej zákonnej povinnosti (limit obratu), pri ktorej vzniká právna povinnosť k registrácii, potom vzniká otázka, či bolo vôbec možné v súlade s právom podľa hypotézy právnej normy, ktorá predpokladá zrušenie registrácie plátcu DPH v prípade, že platiteľ nespĺňa podmienky pre povinnú registráciu platiteľa.

V tejto súvislosti odvolateľ namieta, že v administratívnom spise nie je priložené rozhodnutie *o zrušení registrácie platiteľa DPH pre J. N.*, o ktoré sa opiera správca dane vo svojom rozhodnutí, čo má za následok, že sa k takémuto dôkazu žalobca nemôže vyjadriť, ale aj to, že záver správneho orgánu nie je možné oprieť o dôkaz, ktorý nie je súčasťou dôkazov, ani spisu. Odvolateľ ďalej uviedol, že nikto nemôže niesť faktickú alebo právnu zodpovednosť za neplnenie záväzkov v daňovom konaní, pokiaľ nebol k povinnému subjektu v špeciálnom postavení ako spoludlžník, subsidiárny dlžník, alebo ručiteľ. V prípade vzniku pochybností o deklarovanom zdaniteľnom plnení má správca dane zákonné nástroje na potvrdenie alebo vylúčenie potvrdenia deklarovaného zdaniteľného plnenia, ktoré mu bolo v podobe formálneho dôkazu predložené. Daňový doklad je vždy len relatívnou simuláciou uskutočnenia zdaniteľného plnenia, jeho existencia môže dôjsť k formulácii požiadaviek správcu dane, smerujúcich k preukázaniu hmotnoprávneho úkonu usvedčujúceho existenciu zdaniteľného plnenia.

Zo znenia § 15 ods. 5 zákona č. 289/1995 Z.z. v znení platnom v čase uskutočniteľného zdaniteľného plnenia, podľa odvolateľa vyplýva, že zákon povinnosť oznámiť správcovi dane, že došlo k neoprávnenému uplatneniu dane v cene a aj povinnosť zaplatiť daň príslušnému daňovému úradu, sankcionuje porušiteľa zákona, a nie jeho odberateľa.

Podľa žalobcu adekvátnym dôkazným prostriedkom na objasnenie, či došlo k fiktívnemu zdaniteľnému plneniu mal byť podrobný výsluch konateľov, prípadne ďalších zamestnancov a podľa obsahu výsluchu aj jeho hodnotenie v intenciách ust. § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. bolo potrebné zvážiť, či neprichádza do úvahy konfrontácia s dodávateľom, u ktorého bolo vykonané miestne zisťovanie. Z uvedeného podľa odvolateľa vyplynulo, že každý účastník konania musí mať možnosť vyjadriť sa a navrhovať dôkazy vo svoj prospech a právo na to, aby sa jeho argumenty a dôkazy zobrali do úvahy. Poukázal aj na článok 6 Dohovoru, z ktorého vyplynulo, že každý účastník musí zásadne mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné, aby jeho požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženými správnym orgánom za účelom ovplyvniť jeho rozhodnutie a vyjadriť sa k nim. To znamená, že nič, čo môže mať význam pre rozhodnutie správneho orgánu nesmie byť vylúčené z možnosti prerokovania stranami. Nutnosť takéhoto prejednania sa týka aj materiálov, ktoré nepredložili kontrolované daňové subjekty, alebo ktoré si správny orgán obstaral sám, alebo ktoré sa k nemu dostali iným spôsobom, napr. od policajných orgánov. Podľa odvolateľa skutočnosti dotýkajúce sa dodávateľov žalobcu nemôžu mať právnu relevanciu pre posúdenie tejto veci.

Odvolateľ ďalej poukázal na absenciu zrozumiteľnosti zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia správcu dane, najmä, že správca dane bez zjavnej príčinnej súvislosti s ust. § 20 zákona o DPH, § 31 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., ako aj porušením článku 2 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej len Ústava.

Odvolaateľ namietal, že postup správcu dane, v spôsobe nekonvalidovanom pri uplatňovaní zákonného procesu, keď vo vzťahu k zásade rovnosti zbraní sú povinné finančné orgány postupovať ústavne konformným spôsobom, čo v tomto prípade znamená umožniť sťažovateľovi, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým prevádzaným dôkazom. Na podklade uvedeného daňový subjekt namieta postup správcu dane, ktorý považuje za protichodný vo vzťahu k právnej istote, princípom právneho štátu a k zásade, že nikto nesmie byť nútený konať niečo, čo zákon neukladá. Žalobca poukazuje na Šiestu smernicu o DPH, ktorej podstatou je predovšetkým zabezpečiť, aby spoločný systém daní z obratu (DPH) nediskriminoval tovar, alebo služby podľa pôvodu, aby mohol byť dosiahnutý spoločný trh umožňujúci poctivú hospodársku súťaž, podobajúci sa skutočnému vnútornému trhu, dospel k záveru, či pre posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu postačuje v tomto prípade zistenie o tom, že dodávateľ žalobcu nebol registrovaný ako platiteľ dane. V tejto súvislosti navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa článku 234 ES predložil ESD na riešenie predbežnej otázky:

1. Či vnútroštátna legislatíva DPH v časti upravujúcej kontrakčný proces môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platca DPH) svojho obchodného partnera a/ v akých intervaloch, b/ v každom novom obchode, keď sa už platca preukázal.
2. Je možné považovať daňový doklad, ktorému o správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita za nespĺňajúci náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočítania osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený?
3. Je možné považovať ustanovenie § 4 a §20 zákona o DPH, za súladné s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality?

S poukazom na uvedené skutočnosti žiadal žalobca, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17.09.2008 zrušil podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ a f/ OSP a vyhovel odvolaniu žalobcu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie a vráti vec na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný uvádzajúc, že žalobcovi bola dňa 16.03.2007 doručená výzva na prerokovanie protokolu o daňovej kontrole s upozornením, že do 8 pracovných dní sa môže vyjadriť k protokolu. Žalobca sa k protokolu nevyjadril, ani sa nedostavil na jeho prerokovanie, tým sám nevyužil oprávnenie dané mu zákonom, na ktoré v žalobe poukazuje. Žalovaný uviedol, že sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že pre rozhodnutie v tomto prípade stačilo, aby dodávateľ žalobcu nebol registrovaný ako platiteľ dane a to bez potreby vykonania ďalších navrhovaných dôkazov, túto nepovažuje za relevantnú, keďže daňový subjekt, ktorý nie je registrovaný ako platiteľ DPH, nie je oprávnený vystavovať daňové doklady DPH. Na strane druhej subjekt, ktorý si na základe daňového dokladu vystaveného neplatiteľom dane, uplatní odpočítanie dane postupuje v rozpore s ust. § 22 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Pre účely § 20a zákona č. 289/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, je nevyhnutné kumulatívne splnenie všetkých zákonom definovaných podmienok v ich vzájomnej súvislosti, t.j. aj v preukázaní vecného súvisu medzi prijatým zdaniteľným plnením a daňovým dokladom, ktorým prijatie zdaniteľného plnenia platiteľ dane deklaruje. Plnenie zákonných

podmienok pre vznik nároku na odpočítanie daní nespočíva len v predložení dokladov s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia jednoznačne dokazovať všetky znaky požadovanej skutočnosti, teda objekt, subjekty, právnu skutočnosť. Hmotnoprávne podmienky na priznanie nároku na odpočet DPH preukazuje daňový subjekt a ten ak splnenie podmienok preukáže, má nárok na odpočet DPH alebo splnenie podmienok nepreukáže a nárok na odpočet DPH nemá a to aj za predpokladu, že by v skutočnosti tieto podmienky splnené boli. Zákon z dôvodu zložitosti kontroly tejto dane stanovuje prísnejšie podmienky na preukazovanie nároku na odpočet dane, ako je to pri preukazovaní nárokov u iných daní. Žalobca podľa žalovaného má možnosť si zaplatenú daň vymáhať od pána N.

V prípade dodávateľa žalobcu S., s.r.o., Košice bolo správcom dane zistené, že do 21.01.2004 nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť a práce a služby zabezpečoval subdodávateľským spôsobom spoločnosťou H., s.r.o., a J. N. Spoločnosť H., s.r.o., podala za zdaňovacie obdobie júl – október 2003 negatívne daňové priznania, čím deklarovala, že neuskutočnila žiadne zdaniteľné plnenia, u ktorých jej vznikla daňová povinnosť. V rámci konania miestne príslušného správcu dane bolo zistené, že spoločnosť S., s.r.o. sa v sídle spoločnosti nezdržuje, nepreberá listové zásielky, rovnako konateľ spoločnosti sa v mieste trvalého bydliska nezdržuje, keďže uvedená spoločnosť so správcom dane nespôpracovala, nepreukázala ani dodanie služieb tak, ako sú uvedené v predmetných faktúrach.

Keďže v tomto prípade žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre odpočítanie dane, správca dane využil svoje oprávnenie v zmysle § 16 zákona č. 511/1992 Zb. a vykonal dožiadania od príslušných správcov dane, ktoré u daňových subjektov preverovali uskutočnenie zdaniteľného plnenia, vznik daňovej povinnosti a to formou miestnych zisťovaní. S poukazom na uvedené navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/128/2007-73 zo dňa 17.09.2008 ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 a 2 OSP) a postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta prvá OSP a rozhodol tak, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a zrušil rozhodnutie žalovaného a vrátil vec žalovanému správny orgán na ďalšie konanie. Odvolací súd sa oboznámil s pripojeným administratívnym ako aj súdnym spisom a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S 128/2007-73 nie je vecne správny. K svojim záverom dospel senát najvyššieho súdu na základe nasledovných skutočností.

Podľa § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z.z. platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14.

Daňová povinnosť vzniká platiteľovi dňom uskutočnenia zdaniteľného plnenia, ak tento zákon neustanovuje inak podľa § 14 zákona č. 289/1995 Z.z.

Podľa § 20a ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. odpočítať daň podľa § 20 môže platiteľ pri prijatom zdaniteľnom plnení, ak

- a) platiteľovi, ktorý uskutočnil toto zdaniteľné plnenie, vznikla daňová povinnosť (§ 14),
- b) daň na vstupe zaúčtoval vo svojom účtovníctve; ak ide o platiteľa, ktorý nie je účtovnou jednotkou, daň na vstupe zaevidoval v záznamoch podľa § 24,
- c) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktorý vyhotovil platiteľ.

V tomto prípade bol vydaný dodatočný platobný výmer správcom dane – Daňovým úradom Košice I č. 695/230/30886/07/Kam zo dňa 12.04.2007, ktorým za zdaňovacie obdobie júl 2003 bola vyrubená žalobcovi DPH v sume 850 070,-- Sk, keď daň uvedená v daňovom priznaní bola vo výške 69 842,-- Sk, daň zistená správcom dane po daňovej kontrole vo výške 919 912,-- Sk a rozdiel dane vo výške 850 070,-- Sk. Na podklade vykonanej kontroly, o výsledku ktorej bol vyhotovený správcom dane protokol č. 801/321/10140/2007 zo dňa 14.02.2007 a ktorý bol daňovníkovi doručený dňa 28.03.2007 bolo zistené kontrolou dane na vstupe, že prišlo k porušeniu ustanovení zákona o DPH, ktoré viedli k zníženiu dane na vstupe za kontrolované zdaňovacie obdobie. Predovšetkým išlo o faktúru vystavenú dodávateľom žalobcu J. N., K., ktorej predmetom plnenia mali byť služby vizuálnej kontroly odberných miest, v zmysle zmluvy č. 1/2003 o poskytovaní služieb pri výkone odpočtov odberných miest elektrickej energie. Dodávateľ žalobcu z fakturovanej ceny uplatnil 20% DPH, v celkovej výške 425 144,20 Sk, pričom bolo zistené, že podľa vyjadrení miestne príslušného správcu dane nebol dodávateľ žalobcu registrovaný ako platiteľ na DPH. Bolo mu určené posledné zdaňovacie obdobie druhý štvrtrok 1999 v zmysle ust. § 43 zákona č. 289/1995 Z.z. Uvedená faktúra bola žalobcom uhradená a to prevodom z účtu a žalobca DPH zaúčtoval a uplatnil na vstupe v daňovom priznaní za júl 2003. Uvedeným postupom podľa správcu dane žalobca porušil ust. § 20 ods. 1 písm. a/, § 20a písm. a/, c/ zákona č. 289/1995 Z.z. tým, že odpočítal DPH pri prijatom zdaniteľnom plnení od neplatiteľa dane, ktorý uplatnil v cene aj DPH, a to aj napriek tomu, že v tom čase už nebol registrovaný ako platiteľ DPH.

K tejto časti rozhodnutia správcu dane ako aj žalovaného odvolací súd uvádza, že v pripojenom administratívnom spise sa nenachádza rozhodnutie o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľa žalobcu J. N., Košice. Z tohto dôvodu závery, ktoré správca dane ako aj žalovaný v tomto smere vykonali a zrealizovali v napadnutých rozhodnutiach považuje súd za nezákonné, keďže samotné rozhodnutie, na ktoré sa správca dane ako aj žalovaný odvolávajú nie je súčasťou administratívneho spisu. Uvedené pochybenie viedlo odvolací súd k záveru, že v tomto prípade je potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť, keďže považuje uvedené rozhodnutie za nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu a zároveň, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. c/, d/ v spojení s § 250j ods. 3 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu rovnako nebolo možné preveriť, skutočnosť, kedy a akým spôsobom bol doručovaný protokol o kontrole vykonanej podľa

ust. § 4 ods. 3 písm. a/ zákona č. 150/2001 Z.z. o daňových orgánoch v znení neskorších predpisov a zákona č. 440/2000 Z.z. o správe finančnej kontroly, v znení neskorších predpisov, žalobcovi. Nesporným zostalo len, že žalobca protokol zo dňa 14.02.2007, ktorý je súčasťou administratívneho spisu, nepodpísal, rovnako odvolací súd zistil, že v pripojenom administratívnom spise sa nenachádza doklad, ktorý by preukazoval doručovanie predmetného protokolu žalobcovi, rovnako sa v spise nenachádza výzva správcu dane pre žalobcu na vyjadrenie k protokolu o výsledku kontroly. Uvedené skutočnosti majú význam z hľadiska posúdenia zákonnosti postupu daňových orgánov ako aj napadnutých rozhodnutí správcu dane a žalovaného.

K námietke žalobcu týkajúcej sa miestnej nepríslušnosti správcu dane sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi, ktoré krajský súd uviedol v rozsudku a túto námietku považuje za nedôvodnú.

S poukazom na uvedené pochybenia žalovaného ako aj správcu dane súd postupom podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil (§ 250j ods. 2 c/, d/ v spojení s § 250j ods. 3 OSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že úlohou žalovaného bude najmä odstrániť procesné vady konania, doplniť administratívny spis o doklady preukazujúce doručenie protokolu o kontrole č.: 801/321/10140/2007 zo dňa 14.02.2007 žalobcovi, vysporiadať sa s námietkami žalobcu uplatnenými v konaní vo vzťahu k Šiestej smernici Rady zo dňa 17.05.1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia. Konkrétne, či vnútroštátna legislatíva DPH v časti upravujúcej kontraktálny proces môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platca DPH) svojho obchodného partnera a/ v akých intervaloch, b/ v každom novom obchode, keď sa už platca preukázal. Ďalej či je možné považovať daňový doklad, ktorému o správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita za nespĺňajúci náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočutia osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený? A či je možné považovať ustanovenie § 4 a §20 zákona o DPH, za súladné s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality?

Ďalej bude potrebné pripojiť rozhodnutie správcu dane, o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľa žalobcu J. N., K. a preveriť jeho právoplatnosť, ako aj preskúmať, či uvedenému subjektu po vydaní rozhodnutia o určení posledného zdaňovacieho obdobia (obdobie od II. štvrťroku 1999 do júla 2003) nevznikla opätovne povinnosť zaregistrovať sa ako platca DPH a to dosiahnutím zákonnom stanoveného obratu.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 151 ods. 1 a 2 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania tak ako boli zistené z obsahu súdneho spisu a to za celé súdne konanie a to súdny poplatok za žalobu vo výške 2 000,-- Sk, t.j. 66,39 €, súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 2 000,-- Sk, t.j. 66,39 €, celkom 132,78 €.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 29. októbra 2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková